

SPEECH TER GELEGENHEID VAN HET DANKJEWEL SYMPOSIUM VAN WIEL PALMEN

Het is niet de eerste keer dat ik u tijdens een boekpresentatie of symposium rondom de persoon en het werk van Wiel Palmen toespreek, maar vandaag is het wel een zeer bijzondere aangelegenheid: een happening die in het teken moet staan van een dankjewel van Wiel aan ons. Het moet toch niet gekker worden. Wie zijn wij dan wel? We stelden slechts een ietsiepietsie van onze rijkdom ter hand aan Wiel die op zijn geheel eigenwijze er mee aan de slag ging en dat jarenlang. Wie moet wie hier bedanken vandaag?

Dames en heren ik ben geen deskundige op het vlak van ontwikkelingssamenwerking. Die eer valt eerder te beurt aan andere personen die hier vandaag spreken middels woord dan wel via het vandaag te publiceren boek "De neushoorn en De Olifant". Ik ben meer een enthousiaste ondersteuner in het helpen bedenken van acties ter financiering van door met name Wiel bedachte doelen. En er zijn nogal wat wilde ideeën de revue gepasseerd in de vijf jaar dat ik als voorzitter sturing mocht geven aan de MartinusStichting. Na Thailand verlegde Wiel zijn aandachtsgebied naar Nepal. De MartinusStichting werd opgeheven en achtereenvolgens verschenen ten tonele Stichting Hatemalo, Stichting El Mundo, die later als El Mundo Fonds werd opgenomen in de Stichting Nepal en waar Wiel tot de dag van vandaag nog steeds zijn bij elkaar gescharrelde centjes parkeert. Deze worden de laatste jaren aangewend voor meestal kleinschalige projecten en studenten die aandacht blijven behoeven. Op de achtergrond ben ik de Wieliaanse ontwikkelingen blijven volgen als vriend en adviseur.

Mijn taak bestond om bij tijd en wijle zijn plannen tegen het licht te houden en dan met name voor wat betreft de uitvoerbaarheid en het verkrijgen van aandacht van sponsors. En dat waren voor Wiel niet altijd leuke gesprekken. Soms duurde het weken voor het kwartje viel maar er waren ook situaties dat Wiel onverdroten op de ingeslagen weg voortstapte of zoals hijzelf zegt voort sjokte. Het aantal goede gevers nam de laatste jaren af maar een kleinere kring bleef hem trouw financieel steunen. Ik moet wel doorgaan zei Wiel menigmaal tegen me. Weet je wat het is Bert, ik heb al die hulpvragers één of meerdere keren ontmoet en ze staan op mijn netvlies gegrift: die kan ik toch niet in de steek laten!

Wiel heeft beloofd ons in de toekomst niet meer met bedelbrieven te bestoken. Omdat hij nou eenmaal niet achter de geraniums wil wegwijnen, komen er wel informatiebulletins van zijn hand. En ik voorspel u dat zijn belofte net zo poreus zal zijn als een lekkend dak en u tussen de regels door zult kunnen lezen waar u dat kleine bedragje kunt storten. Ja, een oude vos verliest wel zijn haren maar niet zijn streken.

Tenslotte wil ik hier nog memoreren de voortdurende zoektocht van Wiel naar het antwoord op de vraag hoe moet effectieve ontwikkelingssamenwerking in zijn situatie er uit zien? Vele boeken uit de bibliotheek werden erbij gesleept om hier beter zicht op te krijgen. Het is Wiel inmiddels duidelijk dat er geen pasklare antwoorden bestaan op dit vlak. Maar in de warwinkel aan mogelijkheden koos hij toch duidelijk voor een eigen lijn: die van verbinding van mens tot mens met een duidelijke voorliefde voor jonge mensen om deze via onderwijs een kans te geven op de arbeidsmarkt. Jouw dankjewel aan ons hier in de zaal is aanvaard Wiel, maar wordt in hoofdletters teruggekaatst naar jou. Je hebt het meer dan voortreffelijk gedaan. Begin nou niet schuw te kijken of blosjes op je wangen te krijgen. Laat het nou gewoon eens lekker over je heen komen, dat wens ik je van harte toe als goede vriend. Applaus voor Wiel.